

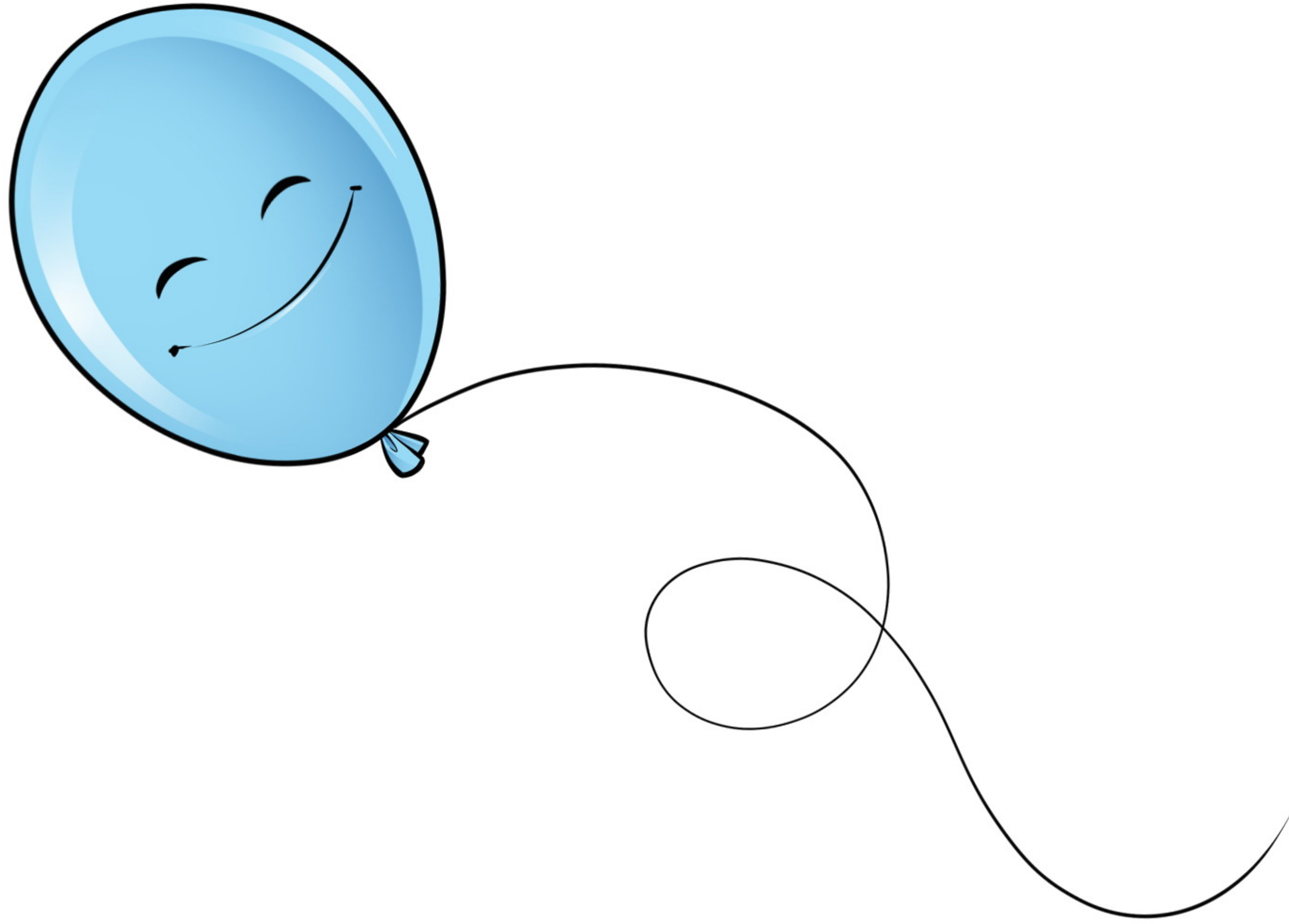
Nataša Angjeleska

REDKI FANT

IN ZGOVORNI MALI BALON

ilustracije
Aleksandar Sotirovski

Nataša Angjeleska

REDKI FANT
IN ZGOVORNI MALI BALON

Ilustracije in oblikovanje:
Aleksandar Sotirovski

Prevod v slovenščino:
Teja Iskra Cigljar

Izdelavo slikanice je podprla

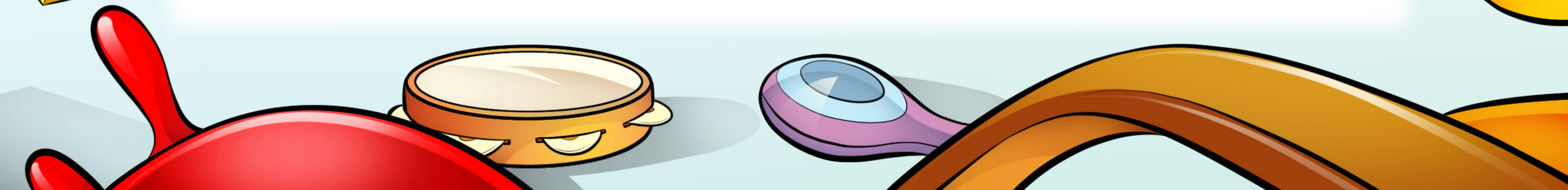

Rojstnodnevna zabava se je začela pred pol ure.

Malček je bil zelo navdušen in je načrtoval, s kom se bo igral igre z žogo, biljard ali kegljanje, še preden je odšel od doma. Pričakoval je, kako bo plesal in kdaj se bo začela predvajati glasba. Upal je tudi, da bo igralnica, kjer bo zabava, imela na stropu sijočo disko kroglo, ki jo je oboževal, ko so se spreminjajoče se barve vrtele naokrog.

Vendar je takoj, ko je vstopil v igralnico in se začel igrati z igrami, ki jih je načrtoval, nenadoma začutil, da ne more premakniti roke. Roka se mu je zdela zelo težka in ni mogel premikati prstov. Sedel je v kotu igralnice in se počutil zelo utrujenega, čeprav se je rojstnodnevna zabava šele začela. Kljub temu da danes ni počel ničesar napornega, se mu roke in noge niso zdele primerne za igranje z baloni za rojstni dan. Ostali otroci so nadaljevali igro, ne da bi sploh opazili, da ga ni bilo.

Sedeč sam, si je rekel: "Ne bom več načrtoval, preden grem kamor koli, saj se moji načrti nikoli ne uresničijo". Naenkrat je začutil nežno udarjanje po roki, ki je postajala vse težja in težja, saj je že otekala. Dotaknil se je Modrega Balona. Modri Balon je pogledal v njegove otožne male oči in ga vprašal: "Zakaj se ne igraš več? Se morda slučajno motiš z menoj, ker nisem več tako čvrst in okrogel? Očitno je, da sem začel spuščati, saj so me otroci zelo izčrpali!"

Malček se je zaradi nepričakovanega dotika prestrašil in bil še bolj začuden, ko je zaslišal šepetanje. Pogledal je levo, nato desno, se ozrl naokoli, če bi se kdo skrival in se skušal šaliti. Okrog njega ni bilo nikogar, zato se je zazrl v Balon in ga začudeno pogledal. "Kako je to sploh mogoče, govoreči balon?" se je spraševal fant. "In Balon se tudi pritožuje?!?" Spraševal se je, ali je to kakšna šala, čeprav ni bil pravi čas za to, saj se ni počutil dobro.

Vendar je potreboval nekoga, s katerim bi se pogovarjal, saj so bili vsi ostali otroci preveč zaposleni z igranjem z drugimi baloni.

Torej, fant je Balonu priznal: "Nisem jezen nate, veš. Jezen sem nase... Ko bi le vedel, kakšne načrte sem imel za danes. Izmisлил sem si korake in plesno koreografijo. Bil sem tudi pripravljen peti, če je tam kak mikrofon, saj veš, kot v karaoke šovu! No, vse skupaj zdaj ni vredno nič..."

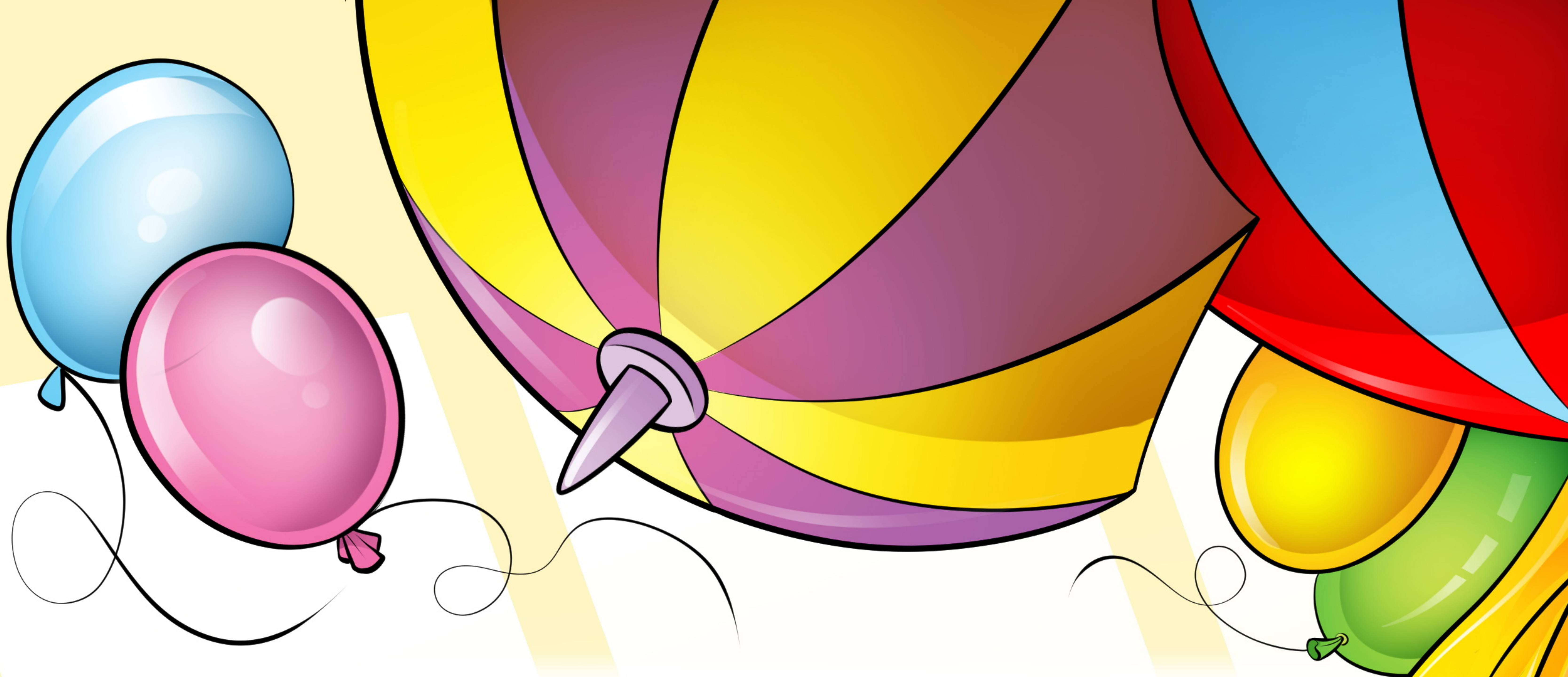
Vedel sem celo, da bom zmagal v kegljanju, saj sem dober v tem. Prepričan sem bil, da bi osvojil bonuse, saj veš, tiste, ki ti jih računalnik podeli. Oh, rad bi zdržal do torte, rad bi, da moja roka ne bi zatekla do konca zabave, da bi se lahko še malo igral in nato odšel v bolnišnico..."

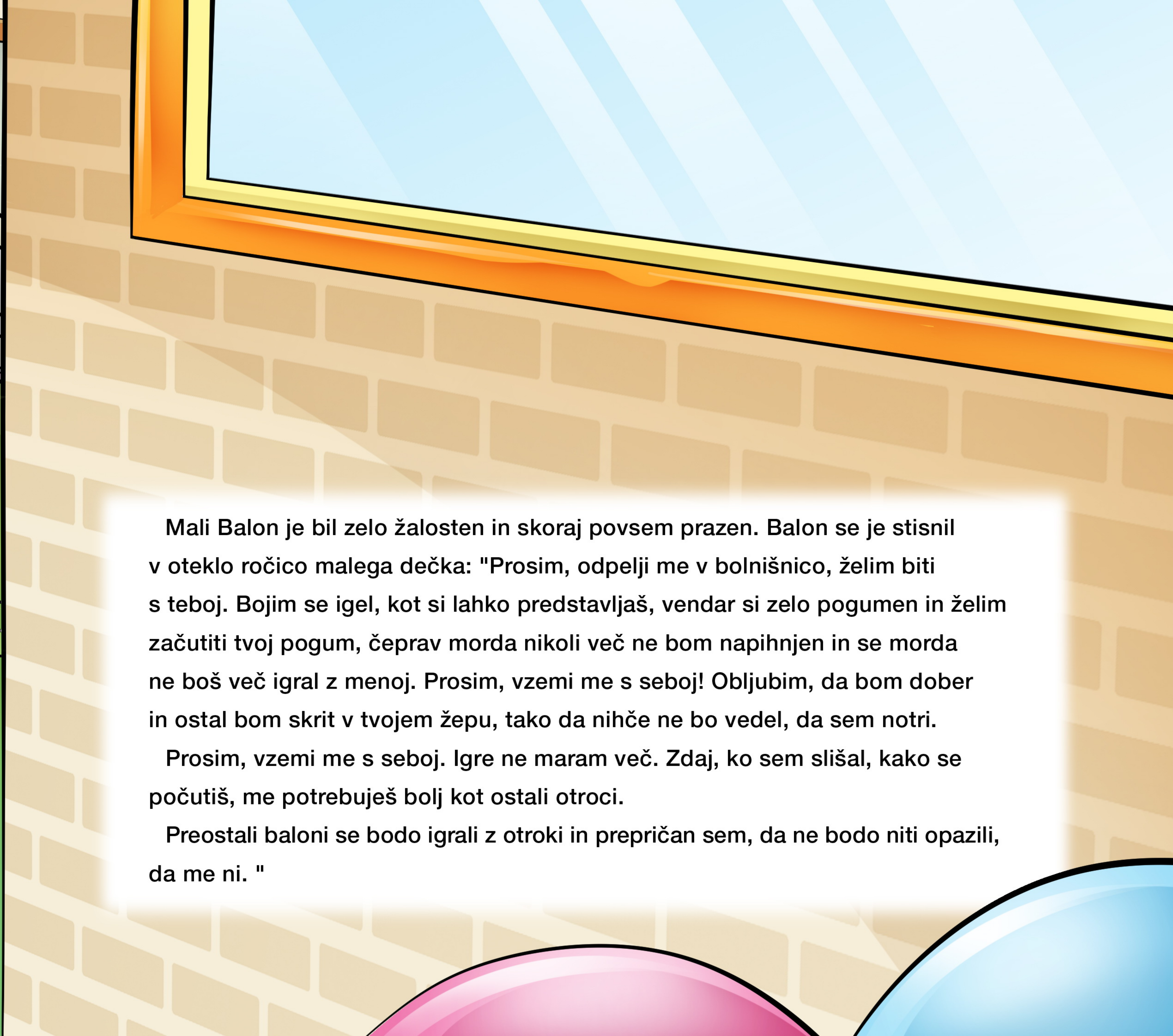
Balon je bil zmeden, kako navdušeno je fant govoril o svojih načrtih in kako utrujeno se je počutil. Zato ga je Balon vprašal, čeprav je spuščal in postajal vse manjši in manjši: "In zakaj moraš iti bolnišnico? Te boli roka? Si se poškodoval? Si prepričan, da krogla za kegljanje ni pretežka zate? Ali si morda preveč zamahnil s kroglo? Ali se ti je morda mudilo in krogle za kegljanje nisi pravilno držal in si se poškodoval? "

Deček je žalostno pogledal Balon in tiho govoril: "Ne, to ni razlog. Ni prvič, da kegljam. Zelo dobro vem, kako držati kroglo za kegljanje in kako jo spustiti po stezi. Zgodilo se je nekaj drugega. Če bi rad vedel, ti lahko povem. Imam zelo redko bolezen in zelo pogosto mi zateče telo... Brez posebnega razloga preprosto otečem in se slabo počutim. Povsod. Včasih mi zateče roka, včasih noga, drugič celo obraz, nato se mi zaprejo oči, tako da niti ne vidim. Včasih mi celo hrbet zateče; moja mami je še posebej zaskrbljena, kadar imam vneto grlo, saj je lahko razlog oteklina v grlu. V tem času govorim z veliko težavo in ne morem niti pogoltniti... In pogosto sem tudi zadihan... To je razlog, da moram v bolnišnico in tam dobim zdravilo."

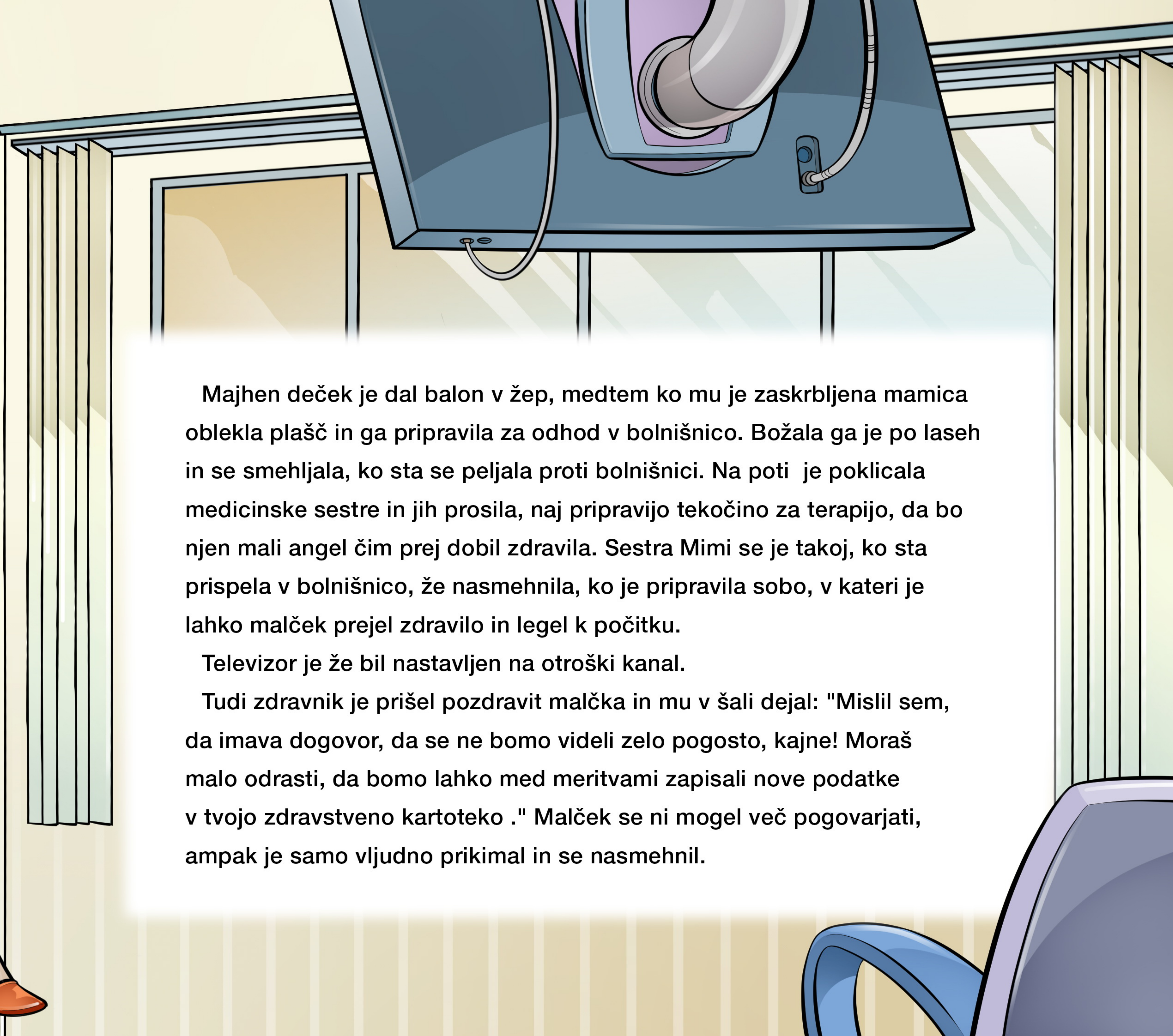

Mali Balon je bil zelo žalosten in skoraj povsem prazen. Balon se je stisnil v oteklo ročico malega dečka: "Prosim, odpelji me v bolnišnico, želim biti s teboj. Bojim se igel, kot si lahko predstavljaš, vendar si zelo pogumen in želim začutiti tvoj pogum, čeprav morda nikoli več ne bom napihnjen in se morda ne boš več igral z menoj. Prosim, vzemi me s seboj! Obljubim, da bom dober in ostal bom skrit v tvojem žepu, tako da nihče ne bo vedel, da sem notri.

Prosim, vzemi me s seboj. Igre ne maram več. Zdaj, ko sem slišal, kako se počutiš, me potrebuješ bolj kot ostali otroci.

Preostali baloni se bodo igrali z otroki in prepričan sem, da ne bodo niti opazili, da me ni. "

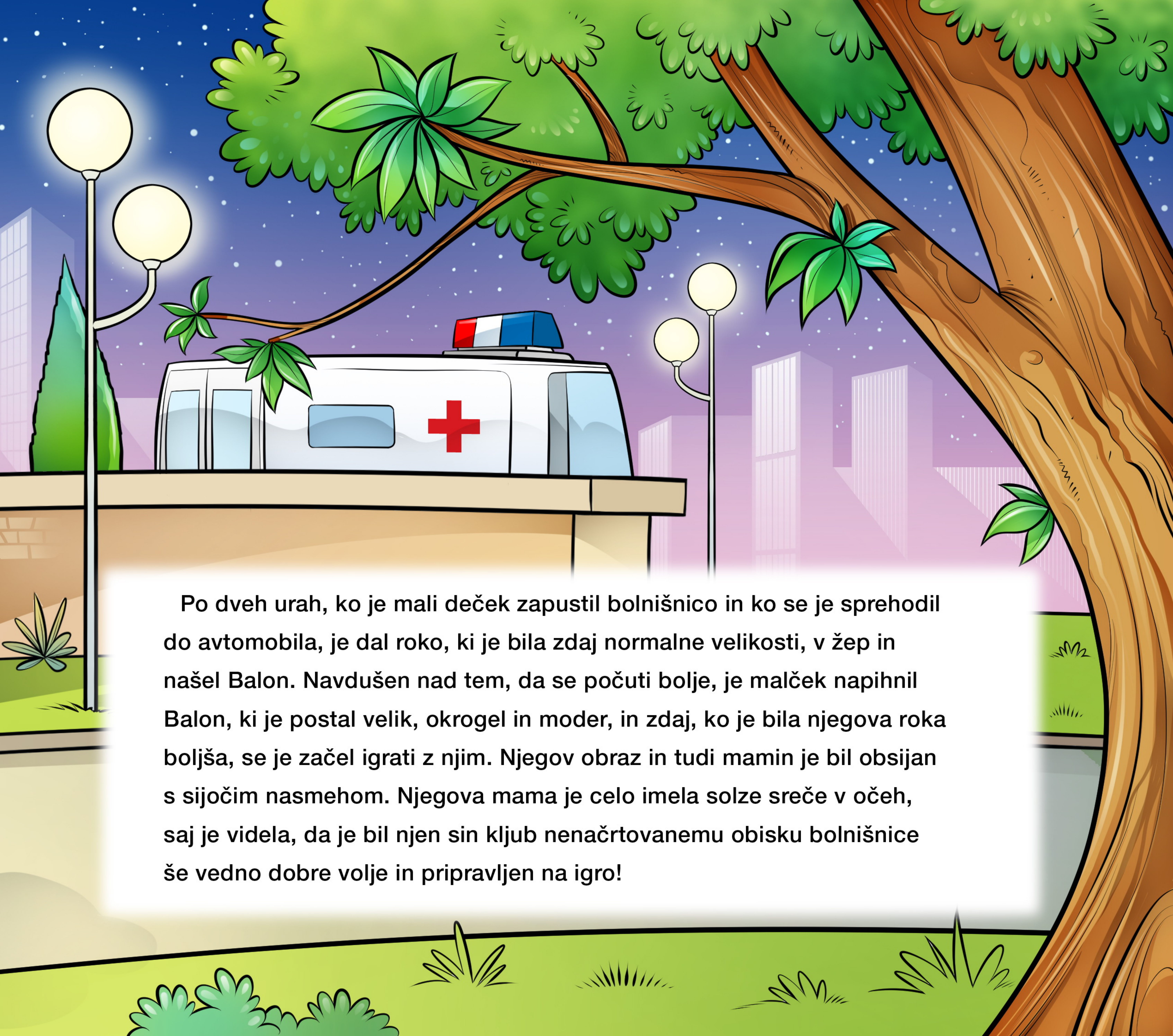
The illustration shows a hospital room. A television is mounted on a blue wall, displaying a close-up of a person's face. The room has light-colored walls and a window with vertical blinds. A blue chair is visible in the bottom right corner.

Majhen deček je dal balon v žep, medtem ko mu je zaskrbljena mamica oblekla plašč in ga pripravila za odhod v bolnišnico. Božala ga je po laseh in se smehljala, ko sta se peljala proti bolnišnici. Na poti je poklicala medicinske sestre in jih prosila, naj pripravijo tekočino za terapijo, da bo njen mali angel čim prej dobil zdravila. Sestra Mimi se je takoj, ko sta prispela v bolnišnico, že nasmehnila, ko je pripravila sobo, v kateri je lahko malček prejel zdravilo in legel k počitku.

Televizor je že bil nastavljen na otroški kanal.

Tudi zdravnik je prišel pozdravit malčka in mu v šali dejal: "Mislil sem, da imava dogovor, da se ne bomo videli zelo pogosto, kajne! Moraš malo odrasti, da bomo lahko med meritvami zapisali nove podatke v tvojo zdravstveno kartoteko ." Malček se ni mogel več pogovarjati, ampak je samo vljudno prikimal in se nasmehnil.

Po dveh urah, ko je mali deček zapustil bolnišnico in ko se je sprehodil do avtomobila, je dal roko, ki je bila zdaj normalne velikosti, v žep in našel Balon. Navdušen nad tem, da se počuti bolje, je malček napihnil Balon, ki je postal velik, okrogel in moder, in zdaj, ko je bila njegova roka boljša, se je začel igrati z njim. Njegov obraz in tudi mamin je bil obsijan s sijočim nasmehom. Njegova mama je celo imela solze sreče v očeh, saj je videla, da je bil njen sin kljub nenačrtovanemu obisku bolnišnice še vedno dobre volje in pripravljen na igro!

Vrnili so se domov in malega dečka je pričakalo prijetno presenečenje. Njegovi prijatelji, ki so bili na rojstnodnevni zabavi, so prinesli veliko raznobarnih balonov in so bili željni nadaljevanja zabave. Je bilo to sploh mogoče?

Malček in Balon sta bila za luno! Samoumevno je bilo, da so sprejeli pobudo njegovih prijateljev in nadaljevali zabavo, kot da pred dvema urama nič ni zmotilo njihove igre. Za trenutek sta postala, ločeno od preostalih otrok, se spogledala in si obljubila, da kadar bo malček imel oteklino telesa in ga bo treba zdraviti, bo Balon vedno odšel z njim v bolnišnico. Delal mu bo družbo in se igral z njim, kot da bi bila prava najboljša prijateljca.

